

Ἀμοιβαὶ ποιητῶν καὶ συγγραφέων. Ὁ Ρακίνας ἐπώλησεν ἐν ἔτει 1667 τὴν τραγωδίαν του „*Andromache*“ εἰς τινα ἐκδότην ἀντὶ 200 φρ. Ὁ Βοαλω τῷ 1674 τὸ κωμικὸν ἔπος του „*le lutrin*“ ἀντὶ 600 φράγκων εἰς τὴν βιβλιοπώλην Thierry. Ὁ Μιλτων τῷ 1667 τὸν „*Ἀπολεσθέντα Παράδεισον*“ εἰς τὸν ἐκδότην Samuel Symons ἀντὶ πέντε λιρῶν στερλ. Ὁ δὲ Jean Chapelain, τοῦ ὁποίου τὸ γελοῖον ποίημα „*La pucelle*“ ἀνετυπώθη ἐξάκις ἐντὸς ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους, ἐπώλησε τὸ ποίημά του τοῦτο ἐν ἔτει 1656 ἀντὶ 3000 φράγκων. Ὁ Ἀμιλτον ἐπώλησε τὰ „*Ἀπομνημονεύματα τοῦ κόμητος Grammont*“ ἀντὶ 1500 φράγκων. Ὁ James Thomson τὰς „*ᾠδὰς τοῦ ἔτους*“ εἰς τὸν βιβλιοπώλην Millac ἀντὶ 50 λιρῶν στερλινῶν. Ὁ Fielding ἐπώλησε τὸ ἀθάνατον μυθιστόρημά του „*Tom Jones*“, διὰ τὸ ἑποῖον κατ’ ἀρχὰς τῷ προσεφέροντο μόνον 25 λίρας στερλ., τῇ μεσητείᾳ τοῦ Thomson ἀντὶ 600 λιρῶν στερλινῶν, βραδύτερον δὲ ἐν ἔτει 1750 τὸ νέον του μυθιστόρημα „*Amalie*“ ἀντὶ 1000 γουίνεων. Ὁ Richardson ἐπώλησε τὰ μυθιστορήματά του „*Pamela*“, „*Clarissa*“ καὶ „*Grandisson*“ εἰς τὸν βιβλιοπώλην Philips ἀντὶ 1500 λιρῶν στερλ. Ὁ Ἐδουάρδος Young τὰς „*Νυκτερινὰς του Σκέψεις*“ ἀντὶ 500 λιρῶν στερλ., ἔλαβε δὲ καὶ 2000 λίρας στερλ. παρὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Grafton, εἰς ὃν εἶχεν ἀφιέρωσιν τὰ ποιήματά του. Ὁ Lorenz Sterun ἀπῆλθε διὰ τὸ ἔργον του „*Tristram Shandy*“ 50 λίρας στερλ., ἀλλὰ τῆς αἰτήσεώς του πανταχόθεν ἀποκρουσθεῖσας, ἐτύπωσεν αὐτὸ δι’ ἰδίων ἐξόδων τὸ ἔργον μετ’ ὀλίγον ἐξετιμήθη τοσοῦτον, ὥστε ἐπωλήθη ἐν δευτέρᾳ ἐκδόσει ἀντὶ 1000 λιρῶν στερλ. Ὁ φιλόσοφος David Hume εἶχεν ἐκ τῶν ἔργων του ἐτήσιον εἰσόδημα 10,000 λιρῶν στερλινῶν. Ὁ Ἐδουάρδος Γίββων εἶχεν ἐκ τῆς „*Ἱστορίας τῆς πτώσεως τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους*“ εἰσόδημα μόνον 600 λιρῶν. Ὁ J. J. Rousseau ἔλαβε διὰ τὸ „*Contrat social*“ παρὰ τοῦ Marc Michel Rey 1000 φράγκα, διὰ τὸ „*Devin du village*“ 1200 φράγκα, διὰ δὲ τὸ „*Nouvelle Heloise*“ 3000 φράγκα. Ὁ Diderot ὡς συντάκτης τῆς „*Ἐγκυκλοπαιδείας*“, τῆς ὁποίας αἱ διαπίναι ἀνῆλθον εἰς ὅκτω ἑκατομμύρια φρ., ἐκ τῆς ὁποίας ὅμως ὁ ἐκδότης Paul Kouke ὠφελεῖτο τὸ διπλάσιον τοῦ ποσοῦ τούτου, ἐλάμβανεν ἐτήσιον εἰσόδημα μόνον 1000 φράγκων, διὰ δὲ τὸ ἔργον του „*Pensées Philosophiques*“, τὸ ὁποῖον συνέγραψεν ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν, ἵνα ἐξαγάγῃ φίλην του τινα ἐκ τῆς χρηματικῆς ἀμνηστίας, τῷ ἐδόθησαν 600 φράγκα. Ὁ Samuel Johnson ἔλαβε τῷ 1747 διὰ τὸ μέγα λεξικόν του 1575 λίρας στερλινῶν, ὁ δὲ William Robertson διὰ τὴν „*Ἱστορίαν Καρόλου Ε’*“ 4000 λίρ. στερλ.

Ὁ Ἀδρδος Βύρων ἔλαβε δι’ ὅλα του τὰ ποιήματα παρὰ τοῦ βιβλιοπώλου Murray 17,455 λίρας στερλινῶν. Ὁ Walter Scott διὰ τέσσαρα μυθιστορήματά του 20,000 λ. στ., διὰ τὸν „*βίον τοῦ Ναπολέοντος*“ 11,000 λ. στ., δι’ ὅλα του δὲ τὰ ἔργα 400,000 γουίνεας. Ὁ Λαμαρτίνος ἔλαβε διὰ τὸ ποίημά του „*La chute d’un ange*“ 45,000 φρ., ὁ Βίκτωρ Οὐγὼ διὰ τὸ „*Notre Dame*“ 60,000 φρ. Ὁ Θιέρσος διὰ τὴν „*Ἱστορίαν τῆς Ἰαπωνίας καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας*“ 500,000 φρ. Οἱ μυθιστοριογράφοι H. de Balsac, Fr. Soulié, A. Dumas, Eugène Sue οὐδὲν ἐκ τῶν μεγάλων μυθιστορημάτων τῶν ἐπώλησαν ἀντὶ ὀλιγωτέρων τῶν 100,000 φρ.

Ὁ Ἀλφόνσος Daudet ἔλαβε διὰ τὸ μυθιστόρημά του „*Fromont jeune et Risler aîné*“ 175,000 φρ., ὁ δὲ E. Zola διὰ τὴν „*Nana*“ 180,000 φρ.

Ὁ ζῦθος τοῦ Μονάχου. Θαυμάζει τις τὴν παραγωγὴν τοῦ ζύθου ἐν Μονάχῳ, ἐὰν ὑπολογίσῃ τὴν ἑκτάσιν τῶν γαιῶν, ἥτις εἶνε ἀναγκαῖα πρὸς καλλιέργειαν τῆς διὰ τὸν ζῦθον κριθῆς. Ἐπειδὴ πρὸς παρασκευὴν τοσοῦτου ζύθου ἀπαιτοῦνται 1,184,100 ἑκατόλιτρα κριθῆς καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ 100 τετραγωνικῶν μέτρων παράγονται κατὰ μέσον ὄρον 25 ἑκατόλιτρα κριθῆς, πρέπει ἡ ἑκτασίς τῆς γῆς νὰ εἶνε 47,394 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων διὰ νὰ ἐξαρκέσῃ εἰς παραγωγὴν τῆς κριθῆς, ὅση εἶνε ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἐτησίαν παραγωγὴν ζύθου, μόνον ἐν Μονάχῳ. — Ἐν Μονάχῳ καταναλίσκονται κατ’ ἔτος καὶ κατὰ κεφαλὴν 492 λίτραι ζύθου, ἐν Βιέννῃ 296 λίτραι, ἐν Βερολίνῳ 240, ἐν Λονδίνῳ 254 καὶ ἐν Παρισίοις μόνον 20. Ἐν ἔτει 1886 ἐξήγαγε τὸ Μόναχον 727,981 ἑκατόλιτρα ζύθου, ἀξίας 20 καὶ ἐπέκεινα ἑκατομμυρίων φράγκων. Ἐὰν ἡ μεταφορὰ τοῦ ποσοῦ τούτου

εἴνετο διὰ μιᾶς καὶ μίνης ἀμαξοστοιχίας, ἡ ἀμαξοστοιχία αὕτη ἔπρεπε ν’ ἀποτελῆται ἐκ 12,033 βαγονίων καὶ 400 ἀτμαμαξῶν, δὰ εἶχε δὲ μήκος 700 χιλιομέτρων.

Φοβερὰ φιλανθρωπία. Εἰς ποίας ἀλλοκότους καὶ παραδόξους ἀποπληνῆσεις δύναται νὰ περιπέσῃ ὁ ἀνθρώπινος χαρακτήρ, καταφαίνεται ἐκ τοῦ ἐξῆς γεγονότος, ὅπερ συνέβη πρὸ πενήτηντα περίπου ἐτῶν ἐν τῇ μεσημβρινῇ ἰσπανικῇ ἐπαρχίᾳ Γρανάδα. Πλούσιός τις ἀνὴρ, ὀνόματι Δὸν Ἰάγος δε-Βέντα, εἶχε τὴν ἀρετὴν νὰ ἐλεῇ πάντα πτωχόν, ἐξαιτούμενον τὴν βοήθειάν του. Ἡ ἀρετὴ αὕτη, ἥτις καθ’ ἑαυτὴν εἶνε παντὸς ἐπαίνου ἀξία καὶ τὴν ὁποίαν, ὡς εὐκόλως ἐννοεῖται, πολλοὶ ἀσυνειδήτως ἐξεμεταλλεύοντο, προσέλαβε σὺν τῷ χρόνῳ παρὰ τῷ Ἰάγῳ νοσηρὸν καὶ ἐπικίνδυνον χαρακτήρα. Καὶ κατ’ ἀρχὰς μὲν ὁ ἀγαθὸς καὶ φιλελεῖμιαν οὗτος δνὴρ κατηνάλωσεν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ὅλην τὴν σημαντικωτάτην περιουσίαν εἰς ἐλεημοσύνας. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι διὰ τῆς γενναιοδωρίας του ταύτης ἀπέκτησε μεγάλην ἀγάπην καὶ ὑπόληψιν καὶ ὅπου δῆποτε παρουσιάζετο ἐτύγχανε πανταχοῦ φιλοφρονεστάτης ὑποδοχῆς, οὕτως ὥστε οὐδὲως ἑσπερεῖτο τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαιῶν καίτοι, ὡς εἴπομεν, ἦτο παντελῶς ἄπορος καὶ ἀπύπτωχος. Ἀλλ’ ἐνῷ περὶ ἑαυτοῦ οὐδὲως ἐφρόντιζε, ἡσθάνετο τοσοῦτον ζωηρὰν τὴν ἀνάγκην τοῦ ἐλεεῖν τοὺς πτωχοὺς, ἡ μᾶλλον τοσοῦτον ἀπετυπλώθη ὑπὸ τοῦ πάθους τούτου τῆς ὑπερβολικῆς φιλανθρωπίας, ὥστε ἐξ-ετραπή εἰς φοβερὰν ἀποπληνῆσιν: ἔγεινε δηλαδὴ ληστής καὶ δολοφόνος, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ εἰμπορῇ νὰ ἱκανοποιῇ τὴν ἀκατάσχετον ὁρμὴν του πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην. Κατὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ὁμολογίας, ἡ ἀφορμὴ πρὸς τὸ πρῶτόν του κακοῦργημα ἦτο ἡ ἐξῆς: Πτωχὸς τις νεανίας ἦλθε μετὰ τῆς μνηστῆς του πρὸς τὸν Ἰάγον καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ χαρίσῃ 40 δουλβλώνας (= 1060 φράγκα περίπου), λέγων ὅτι ἀνευ τοῦ ποσοῦ τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὴν συναίνεσιν τῶν γονέων ὅπως συζευθῇ μετὰ τῆς μνηστῆς του. Ὁ Ἰάγος ὑπεσχέθη ὅτι δὰ εὖρη τὸ ποσὸν τούτου. Ἀμέσως ἀπετάθη πρὸς τρεῖς ἢ τέσσαρας γνωστοὺς του πλουσίους ζητῶν νὰ δανεισθῇ τὰς 40 δουλβλώνας, ἀλλ’ οἱ πλούσιοι οὗτοι, γνωρίζοντες ὅτι ἦδελε νὰ τὰ δωρήσῃ εἰς τινα πτωχόν, τῷ ἀπεποιήθησαν. Ὁ Ἰάγος ἀπετάθη κατόπιν πρὸς τινα κτηματίαν, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ πρότερον πολλάκις εἶχε λάβῃ χρήματα. Ὁ κτηματίας οὗτος τῷ ἀπήντησεν ὅτι, ἂν καὶ εἶχε πρὸς τὸ παρὸν μόνον 100 δουλβλώνας, οὐχ ἦττον ὅμως δὰ τῷ ἔδιδε προθύμως τὰς 40, ἂν ἐγνώριζε πρὸς τίνα σκοπὸν ἔμελλον νὰ χρησιμεύσωσι τὰ χρήματα ταῦτα. Ἀλλ’ ὅτε ἤκουσε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἀπόρου μνηστῆρος, περιεγέλασε τὸν Ἰάγον, λέγων ὅτι διὰ τοιαύτας ἐρωτικὰς ὑποθέσεις δὲν δίδει οὔτε λεπτόν. Τότε ὁ Ἰάγος καταληφθεὶς ὑπὸ λυσσαλέας ἀγανακτήσεως ἐφόνευσε τὴν κτηματίαν καὶ τῷ ἀφῆρεσεν ὅλα τὰ χρήματα. Ἐξ αὐτῶν ἔδωκε τὰ ὑποσχεθέντα εἰς τὸν νεανίαν, τὰ δὲ λοιπὰ ἐδώρυσεν ἀμέσως εἰς τοὺς πτωχοὺς. Μετὰ ταῦτα διέπραξεν ἄλλα τρία ὅμοια κακοῦργήματα, κατὰ δὲ τὸ τέταρτον συνελήφθη ἐπ’ αὐτοφώρῳ, καθ’ ἣν στιγμὴν ἐφόνευσε διὰ τοῦ πυροβόλου ξένον τινα ταξειδιώτην. — Ὅτε ἤκουσε τὴν θανατικὴν του ποινὴν, ἀνεφώνησεν: „ὦ Θεέ μου, καὶ ποῶς τώρα δὰ φροντίξῃ διὰ τοὺς πτωχοὺς μου;“

Ἐκ τοῦ βίου τοῦ Βάγνερ. Ὅτε ὁ μέγας μουσουργὸς Ριχάρδος Βάγνερ διέμενεν εἰσέτι ἐν Μαγδεβούργῳ ὡς διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας τοῦ θεάτρου, εὐρίσκειτο εἰς δυσχερῆ οἰκονομικὴν θέσιν καὶ πολλάνκις δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιον τῆς πενιχρᾶς του κατοικίας. Ὁ αὐστηρὸς οἰκοδεσπότης του διὰ νὰ ἦνε ἡσφαλισμένος διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην περίπτωσιν ἐκράτει ὡς ἐνέχυρον τὸ μόνον πολῦτιμον κτήμα τοῦ Βάγνερ, δηλ. τὸ βιολίον του, ὅπερ εἶχε πράγματι μεγάλην ἀξίαν. Μόνον δὲ κατὰ τινας ἐσπέρας, ὁσάκις ὁ μουσικὸς ἦτο προσκεκλημένος εἰς μεγάλην τινα συναλίαν καὶ εἶχεν ἀνάγκην τοῦ βιολίου του, ἐλάμβανεν αὐτὸ παρὰ τοῦ οἰκοδεσπότη καὶ μετέβαινε εἰς τὴν ἐσπερίδα, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν ἐνὸς ἀνδρώπου ὅστις συνώδευεν ἑκάστοτε τὸν Βάγνερ καὶ ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῆς συναλίας ἐλάμβανε παρ’ αὐτοῦ τὸ βιολίον ὅπως τὸ ἀποδώσῃ εἰς τὸν δῦσιτον οἰκοδεσπότην.